

nisteransvarlighed i Folketinget af Krabbe m. fl. den 24. Februar 1905, men naaede ikke at komme til Forhandling i Tinget.

Det tør vel nok erkendes, at den historiske Udvikling, der er foregaaet, siden Forslag til en Ministeransvarlighedslov første Gang vedtoges af Folketinget, har bekræftet det daværende Udvalgs Udtalelse om Ønskeligheden af en saadan Lov. Hvorvidt Udsigten til Lovens Gennemførelse er bedre nu end tidligere, skal først vise sig. Men Lovforslaget, som det foreligger, turde være et saa beskedent og afdæmpet Udtryk for den rette konstitutionelle Opfattelse, at der dog turde være nogen Grund til at forvente, at det, efter at den politiske Strids Bølger have haft Tid til at lægge sig, maa kunne finde Tilslutning hos den hele Lovgivningsmagt.

Udvalgets Flertal (Udvalget undtagen H. L. Møller) har i det væsentlige kunnet tiltræde det fremsatte Lovforslag, men hele *Udvalget* foreslaar nogle Smaaændringer.

Det foreslaas at lade 3die Stykke af § 1 udgaa, da Reglen næppe kan anses for nødvendig og i den foreliggende Skikkelse synes mindre tydelig.

I § 7 foreslaas et Par Ændringer, hvorved der bl. a. tages et formentlig ret selvfølgelig Forbehold om, at Ministeren ikke skal erstatte Beløb, ved hvis Betaling Staten er bleven frigjort for et retmæssigt forfaldent Gældskrav.

I § 9 foreslaas det at stille Indgreb fra en Ministers Side paa Domstolens Omraade ved Siden af Indgreb paa Lovgivningsmagts Omraade. I §§ 9—12 foreslaas det, at de der omtalte Forseelser, der kunne være meget grove, foruden med Bøder eller Fængsel efter Omstændighederne tillige kunne straffes med Embedsfortabelse. Det forbeholdes udtrykkelig i § 15, 2det Stykke, at en Ministers Ansvar overfor andre end Statskassen ikke bortfalder, fordi Rigsdagen uden Forbehold godkender Statsregnskabet.

En enkelt Ændring af større Betydning foreslaar et *Flertal* (Udvalget undtagen Krabbe og H. L. Møller), nemlig Forandring af Regelen i § 15 første Stykke om For-

ældelse af Ministrenes Ansvar. Den Regel, Lovforslaget herom indeholder, er optagen efter tidligere Lovforslag fra 1875 og senere, dog at Forældelsesfristen i de i 1875 og 1879 indbragte Lovforslag var sat til 2 Aar. Ogsaa nogle fremmede Love om Ministres Ansvar indeholde særlige Regler om Ansvarets Forældelse. Flertallet skønner dog ikke, at der er Grund til saa hurtig Forældelse af Ansvaret, som det her er foreslaaet, nemlig naar Anklagemyndigheden efter at have faaet Lejlighed til at iværksætte Tiltale har ladet et Aar hengaa unyttet. Dette medfører jo, at Ministrene kun ere ansvarlige overfor Samtiden, men ikke overfor Fremtiden. Ved en Minister sig i Forstaaelse med den samtidige Anklage- eller Domsagt, bliver han sagesløs, hvilke Forseelser han saa end begaar. En saa kort Forældelsesfrist for Forseelser, der kunne være meget grove, vil neppe fyldestgøre den almindelige Retsfølelse. Mere tvivlsomt er det ganske vist, om man dog ikke bør give særlige Regler om Forældelse af Ministres Ansvar for deres Embedsførelse, men da der kan være Spørgsmaal om Handlinger med meget omfattende og vidtrækkende Følger, turde det vistnok være fuldt forsvarligt at give dette Ansvar samme Rækkevidde som andre Embedsmænds Ansvar for deres Embedsførelse, hvilket ifølge den nugældende almindelige borgerlige Straffelov ikke forældes.

Et *Mindretal* (H. L. Møller) har fremsat sit Syn paa Forslaget i Almindelighed under Sagens 1ste Behandling i Tinget og har i Overensstemmelse hermed under Udvalgsbehandlingen stillet en Del Ændringsforslag, som dog ikke have vundet Tilslutning i Udvalget. Af disse Ændringsforslag har Mindretallet ment til 2den Behandling at burde fastholde 3 (Nr. 2, 5 og 9 paa Udvalgets Liste), hvis Vedtagelse vilde fjerne de principielle Indvendinger, der formentlig kunne gøres mod Lovforslaget i den Skikkelse, hvori Regeringen har forelagt det og Udvalgsflertallet har billiget det.

Ændringsforslag Nr. 2 giver Lovfor-